

60 ונפסלה, ונפסלו בכך כל ארבעים החלות, כיון שעדיין לא התקדש
61 הלחם **יביא לחם אחר** – ארבעים חלות אחרות, ו**שוחט** את קרבן
62 התודה, וכשר. אבל אם **מששחטה** והתקדש הלחם **נפרס לחמה**,
63 ונפסלו בכך כל ארבעים החלות, אין יכול להקריב את הקרבן לשם
64 תודה, אלא **הדם** של הקרבן **יזרק** על המזבח לשם שלמים, ו**הכֹּהֵן**
65 **יאכל**, ו**ידרו** להקריב קרבן תודה **לא יצא**, משום שקרבן תודה
66 צריך לחם, וכיון שנפסל לא נחשב שהיה לחם, וצריך להקריב תודה
67 אחרת, ו**הלחם פסול** ואסור באכילה, ואינו יכול להביא לחם אחר
68 במקומו. ואם **נזרק הדם** של התודה, ואחר כך נפרס הלחם, הואיל
69 והזריקה מתירה באכילה ואז היה הלחם שלם, הלחם כשר, ויצא ידי
70 נדרו, אך כאשר תורם את חלק הכהן חלה אחת מכל מין, **תורם מן**
71 **הלחם השלם על הפרוס**, ואינו תורם את החלה שנפרסה אף
72 שכשרה לאכילה.
73 הברייתא מבארת דין נוסף בלחמי תודה: אם **עד שלא שחטה** את
74 קרבן התודה, **יצא לחמה** – אחת מן החלות, מחוץ לחומת ירושלים,
75 **מכניסה** לפנים מן החומה, ואין הלחם נפסל, משום שלא התקדש
76 קודם השחיטה, ו**שוחט** את קרבן התודה, וכשר. אבל אם **מששחטה**
77 והתקדש הלחם **יצא לחמה** – אחת מן החלות מחוץ לחומת
78 ירושלים, ונפסלו בכך כל החלות, אין יכול להקריב את הקרבן לשם
79 תודה, אלא **הדם יזרק** על המזבח לשם קרבן שלמים, ו**הכֹּהֵן יאכל**,
80 ו**ידרו** להביא קרבן תודה **לא יצא**, וחייב להקריב תודה אחרת,
81 ו**הלחם פסול** ואינו יכול להביא לחם אחר במקומו. ואם **נזרק הדם**
82 ואחר כך יצא הלחם מחוץ לחומת ירושלים, הואיל והזריקה מתירה
83 באכילה ואז היה הלחם פנים, הלחם שלא יצא כשר, אך כאשר
84 תורם את חלק הכהן **תורם ממה ששפנים על מה שפחויג**, משום
85 שהלחם שיצא פסול ואינו נאכל, אך נחשב הוא במנין ארבעים
86 החלות להכשיר את תרומת החלות שלא יצאו.
87 דין נוסף בלחמי תודה מבארת הברייתא: אם **עד שלא שחטה** – את
88 התודה **נטמא לחמה** – אחת מן החלות, **מביא לחם אחר ושוחט**
89 והקרבן כשר. ואם **מששחטה** והתקדש הלחם **נטמא לחמה**, **הדם**
90 **יזרק** על המזבח לשם קרבן תודה, ו**הכֹּהֵן יאכל** כיון קרבן תודה,
91 ו**ידרו** **לא יצא**, אף על פי שהלחם טמא, משום שהצייץ שעל מצח
92 הכהן הגדול **מְרַצָה על הטמא** – מכשיר את זריקת הדם של קרבן
93 שנטמא החלק שבו שנאכל, ו**הלחם פסול** ואסור באכילה.
94 ואם **נזרק הדם** ואחר כך נטמא הלחם, **תורם חלק הכהן מן הלחם**
95 **הטהור על הלחם הטמא**, משום שהלחם הטמא פסול ואינו נאכל, אך
96 נחשב במנין ארבעים החלות להכשיר את תרומת החלות הטהורות.
97 מסיימת הגמרא את הקושיא על דברי רבי יוחנן: **ואי קלא דעתך** –
98 ואם עולה בדעתך **ששחיטה** של קרבן שבא עמו לחם, **עושה זיקה**
99 בין הלחם לקרבן, ואם אבד האחד או נפסל, השני פסול, אם כן **בין**
100 **דהזיקין** קרבן התודה ולחמה **זה לזה פשחטה**, כיון **דאיפסיל ליה**
101 **לחם** – כיון שנפסל הלחם, **תיפסל נמי תודה** ולא יזרק דמה אפילו
102 לשם שלמים, והרי מבואר בברייתא שאף אם נפסל הלחם אחר
103 השחיטה הקרבן כשר, אם כן מוכח שלא כדברי רבי יוחנן שאמר
104 ששחיטה עושה זיקה, ואם נאבד הלחם אחר השחיטה נפסלו
105 הכבשים.
106 מתרצת הגמרא: **שאני תודה** – שונה הדין בקרבן תודה, משום
107 **דרחמנא קרייה 'שלמים'** – שהתורה קוראת לקרבן תודה גם
108 'שלמים' שנאמר בפרשת קרבן תודה (ויקרא טו) **תודת שלמיו**, ולפיכך
109 אנו למודים, מה – כשם שקרבנות **שלמים קרבים בלא לחם**, אף
110 התודה **קרבה בלא לחם** אם נפסל לחמה, כקרבן שלמים שאין בו
111 לחם, ואינה נפסלת. אבל שלמי עצרת נקראים שלמים עם הלחם,
112 ואין בהם פסוק ללמדנו שגם בלא לחם נקראים שלמים, ולפיכך כיון
113 שהזיקה זה לזה בשחיטה, אם נפסל הלחם אחר השחיטה, אינו יכול
114 לזרוק את הדם לשם קרבן אחר, ונפסלו גם הכבשים.
115 הגמרא מביאה ספק בידינו תנופת הכבשים ושתי הלחם: **אמר רבי**
116 **ירמיה, אם תמצא לומר** שההלכה כמו הצד הראשון בספיקם של
117 בני ארץ ישראל, שהתנופה של שתי הלחם עם שני הכבשים **נפרס**
118 **לחמה** – קודם ששחט את קרבן התודה, נפרסה אחת מן החלות

1 **שאם** שני הכבשים ושתי הלחם **הזיקין זה לזה**, כלומר, שהיו ביחד,
2 הדין **שמעבדין זה את זה**, ואם אבד אחד מהם השני פסול וישרף,
3 ולא יקרבו שתי הלחם לבדם אפילו לדעת רבי עקיבא, ולא יקרבו
4 הכבשים לבדם אפילו לדעת בן ננס. מברר רבי יוחנן את דבריו: **ואיזה**
5 **הוא זיקה שֶׁלֶן** – באיזה אופן נחשב שהיו ביחד והזיקו זה לזה.
6 מבאר רבי יוחנן: זיקה שלהם זו השחיטה של הכבשים, ואם אחר כך
7 אבדו הלחם או הכבשים, הנתר פסול וישרף.
8 הגמרא דנה בדברי רבי יוחנן: **אמר עולא, בעו במערבא** – הסתפקו
9 בני ארץ ישראל, **התנופה שמניפים יחד את כבשי השלמים והלחם**
10 **קודם השחיטה**, האם **עושה זיקה** – שהתנופה מחשיבתם שהזיקו
11 זה לזה, ואם אבד אחד מהם אחר התנופה השני פסול, **או אינו עושה**
12 **זיקה**, ואם אבד אחד מהם אחרי התנופה אין השני נפסל.
13 אומרת הגמרא: **פשוט ליה** – תפשוט את הספק **מדברי יוחנן** –
14 מדברי רבי יוחנן, **דאמר רבי יוחנן, שחיטה עושה זיקה, מפלל** –
15 משמע מזה **דתנופה** שקודם השחיטה **אינו עושה זיקה**, אלא
16 שחיטה דווקא.
17 דוחה הגמרא: **דריבי יוחנן גופא קא מיבעיא ליה** – בדברי רבי יוחנן
18 עצמו הסתפקו בני ארץ ישראל, האם **מיפשט פשיטא ליה לרבי**
19 **יוחנן** – האם פשוט היה לו לרבי יוחנן **השחיטה דווקא עושה זיקה**
20 **והתנופה אינו עושה זיקה**, ולכן לא אמר שתנופה עושה זיקה, **או**
21 **דלמא** – או שמא מה שלא אמר שתנופה עושה זיקה הוא משום שרק
22 **שחיטה פשיטא ליה** שעושה זיקה, **והתנופה מספקא ליה** – בספק
23 היתה אצלו אם עושה זיקה או לא, ואם כן אין לפשוט מדבריו
24 שתנופה אינה עושה זיקה.
25 מסיימת הגמרא: **תיקו** – תעמוד שאלה זו בספק, שלא נפשטה.
26 שואלת הגמרא על ספיקם של בני ארץ ישראל: **אמר ליה רבי יהודה**
27 **בר חנינא לרב הונא בריה דרב יהושע**, איך הסתפקו בני ארץ
28 ישראל אם תנופה עושה זיקה, **והא בי בתיב** – והרי מה שנאמר
29 בפסוק (ויקרא כג) **ויהיניף הכהן אתם על לחם הבפורים תנופה לפני ה'**
30 **על שני כבשים קדש יהיו לה' לפנה**, שלמדים מתיבת 'איהו' לעכב,
31 **בתר תנופה בתיב** – אחרי שנאמר בפסוק תנופה נאמרה תיבת
32 'יהו', ואף על פי כן **פליגי** – חולקים **בן ננס ורבי עקיבא**, אם
33 מתיבת 'יהו' למודים שהלחם מעכב או שהכבשים מעכבים, משמע
34 שחולקים אף אחרי התנופה, ואם תנופה עושה זיקה, בין לבן ננס ובין
35 לרבי עקיבא הלחם והכבשים מעכבים זה את זה כיון שהזיקו זה
36 לזה, ואם כן מוכח שאין התנופה עושה זיקה.
37 חזרת הגמרא ומקשה על קושיית רבי יהודה בר חנינא, ולפי זה
38 מיישבת את קושייתו על ספיקם של בני ארץ ישראל: **ולישמעיה** –
39 ולשיתך שסדר הפסוק הוא בדווקא, יש להקשות, האם תיבת 'יהו'
40 נאמרה רק **בתר** – אחרי התנופה **ולא** נאמרה **בתר שחיטה**, והרי
41 ודאי נאמרה גם אחרי השחיטה, שהרי נאמר **יהו לה' לפנה** והכהן
42 מקבל את חלקו רק אחר השחיטה, ואחר השחיטה לא נחלקו בן ננס
43 ורבי עקיבא, כמו שאמר רבי יוחנן, **אלא מאי אית לך למימר** – אלא
44 מה תאמר ליישב קושיא זו שלא יקשה לשיתך, **דמעיקרא קאי** –
45 שאף שתיבת 'יהו' נאמרה בסדר הפסוק אחרי השחיטה, היא מלמדת
46 לעכב רק קודם השחיטה, **ומאי** – ומה אם כן ביאור הפסוק **קדש**
47 **יהו לה' לפנה**, והרי אין לכהן חלק קודם השחיטה, ביאורו, שהוא
48 **דבר שפופו להיות לפנה** אחרי השחיטה.
49 לפי זה, **הקא נמי** – גם את קושייתך על ספיקם של בני ארץ ישראל
50 תיישב כך, שהוא **דבר שפופו לפנה**, כלומר, תיבת 'יהו' מלמדת
51 לעכב קודם תנופה, ובאופן זה חולקים רבי עקיבא ובן ננס אם הלחם
52 מעכב או הכבשים מעכבים, והנאמר **יהו לה' לפנה**, ביאורו שסופם
53 להיות לכהן אחר השחיטה, ולפיכך אין ראייה ממחלוקתם שהתנופה
54 אינה עושה זיקה.
55 הגמרא חזרת לעסוק בדברי רבי יוחנן ששחיטה עושה זיקה, ומקשה
56 על דבריו. מקשה הגמרא: וכי **שחיטה עושה זיקה**, ואם אבד הלחם
57 אחרי השחיטה נפסלו הכבשים וישרפו, ו**רמינהי** – וקשה ממה
58 ששינוי בברייתא, המקריב קרבן תודה אם **עד שלא שחטה נפרס**
59 **לחמה** – קודם ששחט את קרבן התודה, נפרסה אחת מן החלות

(כו) וְהִיִּיתֶם לִי קְדוֹשִׁים כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי יְהוָה וְאַבְדַּל אֶתְכֶם מִן־הָעַמִּים לְהִיּוֹת לִי: כו וְהָיָה קְדָמִי קְדִישִׁין אַרְי קְדִישׁ אָנָּא יְיָ וְאַפְרָשִׁית יִתְכּוֹן מִן עַמְמַי לְמַהְיִי פְלַחִין קְדָמִי:

כז "אֲבָדְלָא אֶתְכֶם מִן־הָעַמִּים לְהִיּוֹת לִי • אִם אַתֶּם מְבַדְּלִים מֵהֶם, הָרִי אַתֶּם שְׁלִי, וְאִם לֹא, הָרִי אַתֶּם שְׁלִי נְבוּכַדְנֶאצַּר וְחִבְרִיו. רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה אוֹמֵר: מִנֵּין שְׁלָא יֵאמֵר אָדָם: 'נִפְשִׁי קָצָה בְּבִשְׂרִי חֲזִיר!' 'אִי אֶפְשִׁי לְלַבֵּשׁ כְּלָאִים! אָבֵל יֵאמֵר: 'אֶפְשִׁי, וְמָה אֶעֱשֶׂה וְאָבִי שְׂבִשְׂמִים גָּזַר עָלַי? תְּלַמּוּד לּוֹמֵר: 'וְאַבְדַּל אֶתְכֶם מִן־הָעַמִּים לְהִיּוֹת לִי', שְׁתַּהֲא הַבְּדִלְתְּכֶם מֵהֶם לְשָׂמִי, פּוֹרֵשׁ מִן הָעֵבֶרָה וּמְקַבֵּל עָלָיו עַל מַלְכוּת שְׂמִים.

(כו) וְאִישׁ אוֹ-אִשָּׁה פְּרִי־הָיָה בָהֶם אוֹב אוֹ יִדְעָנִי מוֹת יוֹמְתוֹ בְּאֶבֶן יִרְגְּמוּ אֶתְּכֶם דְּמִיָּהֶם בָּם: כו וְגִבְרָא אוֹ אִתְתָּא אַרְי יְהִי בְהוֹן בְּדִין אוֹ דְכוּר יִתְקַטְּלָא יִתְקַטְּלוּן בְּאֶבְנָא יִרְגְּמוּן יִתְהוֹן קְטֵלָא חֲבִיבִין פּפּפּ

כז "פְּרִי־הָיָה בָהֶם אוֹב וְגו' • פֶּאֶן נֶאמֵר בָּהֶם 'מִיָּתְהוּ' וְלִמְעַלָּה 'כְּרַת': עֲדִים וְהִתְרָאָה - בְּסִקְלָה, מְזִיד בְּלֹא הִתְרָאָה - בְּהִפְרַת, וְשִׁגְגַתְּם - חֲטָאֵת. וְכֵן בְּכָל חֲבִי מִיתוֹת שְׁנֶאמֵר בָּהֶם 'כְּרַת':

~ נקודות משיחות קודש ~ (לקוטי שיחות ח עמ' 130)

אֶפְשִׁי, וְמָה אֶעֱשֶׂה שְׂאֲבִי שְׂבִשְׂמִים גָּזַר עָלַי (רש"י כ, כו) פֶּתַב הַרְמַבְּ"ם, שֶׁהַדְּבָרִים אֲמֹרִים רַק בְּחֻקִּים (פְּגוֹן חֲזִיר וְכִלְאִים), אָבֵל בְּדָבָר שֶׁהוּא רַע גַּם מִצַּד הַשֶּׁכַּל (פְּגוֹן גְּנֵבָה וְרִצְיָקָה) ? וְשׁ לּוֹמֵר "אִי אֶפְשִׁי". וְלִפִּי זֶה אֶפְשֵׁר לְבָאֵר מַה שְׂאֲמֵרוּ רַז"ל "אֶלְמָלִי לֹא נִתְּנָה תּוֹרָה, הֵינִי לְמַדִּים צְנִיעוּת מִחֲתוּל", דְּלְכַאוּרָה, לְמֵאִי נִפְקָא מִיָּנָה? אֶלָּא לְלַמְדָּךְ, שִׁישׁ לְקַיֵּם אֶת הַמִּצְוֹת הַקְּשׁוּרוֹת בְּצְנִיעוּת בְּאֶפֶן קָצָה שֶׁהָאָדָם רוֹצֵה בְּכָף מִצַּד עֲצוּמוֹ, "אִי אֶפְשִׁי".

נסתת פרשת קדושים

הפטרה לפרשת קדושים נרפסה בעמ' קפו

המשך ביאור למס' מנחות ליום ראשון עמ' ב

29	אֶלָּא אָמַר רַב יוֹסֵף, בִּאֲמַת שְׁתֵּי הַלָּחִם הַבָּאוֹת בְּפִנֵּי עֲצֻמָּן, עֵיקַר דִּינָן	שְׁתֵּי הַלָּחִם הַבָּאוֹת עִם הַכֹּבֵשִׁים דּוֹמוֹת לְקֶרֶבֶן תּוֹדָה, גַּם בְּהוֹן לֹא
30	בְּשֵׁרִיפָה, וְהִטְעַם שְׁאִין שׁוֹרְפִים אוֹתוֹן מִיַּד, מִשּׁוּם גְּזִירָתָהּ, שְׂמֵא יוֹדְמָנוּ	נֶאמַר אִיסוּר אֲכִילַת מִנְחַת כְּהֵן, אֶלָּא לֹא - אֵלָּא וְדֵאִי מִהוּכַחַת
31	לְהֶם כְּבִשִׁים לְאַחַר מִכָּאֵן - לְאַחַר שְׁרִיפַת הַלָּחִם, וַיּוֹנְפוּ עִם הַלָּחִם,	הַכֹּהֲנִים מוּכַח שְׂמִדוּבֵר בְּשְׁתֵּי הַלָּחִם הַבָּאוֹת בְּפִנֵּי עֲצֻמָּן, וְעֵלִידֵם
32	וְיֹתֵר בְּאֲכִילָה, לְכֵן אִין שׁוֹרְפִים אוֹתוֹן מִיַּד.	קְתַנִּי [וְשִׁנְיָנוּ] 'הֵיִאָדָּה הֵן נֶאֱבָלִין', אֶלְמָא לְאֲכִילָה אֲתִיָּין - מוּכַח
33	מִקְשָׁה אֲבִי עַל דְּבַרֵּי רַב יוֹסֵף: אָמַר לִיה אֲבִי לְרַב יוֹסֵף, תִּינַח - לְפִי	שְׁתֵּי הַלָּחִם הַבָּאוֹת בְּפִנֵּי עֲצֻמָּן נֶאֱכֹלוֹת.
34	טַעַם זֶה מוּבָן, מִדּוּעַ אִין שׁוֹרְפִים אֶת הַלָּחִם כֹּל זְמַן הַקְּרִבָּתָם שֶׁל	אֲבִי דוּחָה אֶת רֵאִיִּית רַבָּה: אָמַר לִיה אֲבִי לְרַבָּה, לְעוֹלָם מִדּוּבֵר
35	הַשְּׁלָמִים, עַד הַקְּרִבַת תְּמִיד שֶׁל בֵּין הָעֲרֵבִים, אֲבֵל לְבַתֵּר הָכִי -	בְּבָאוֹת עִם הַזֵּבֵחַ, וְדִקָּא קְשִׁיא לָךְ - וְמָה שֶׁהוּקְשָׁה לָךְ שְׁנִלְמַד
36	לְאַחַר מִכָּן, לְשִׂרְפִינְהוּ מִיַּד, שְׁהָרִי גַם אִם יוֹדְמָנוּ לְהֶם כְּבִשִׁים לֹא	מִתּוֹדָה וְלְחֻמָּה שְׁנֶאֱכֹלוֹת לְכַהֲנִים, אִינוּ קְשָׁה, מִשּׁוּם שְׁלֵחְמֵי תּוֹרָה
37	יֹוֹכְלוּ לְהַקְרִיבָם, וּמִפְנֵי מָה מִמְתַּנִּינִים עַד הַבוּקָר.	לֹא אִיקְרוּ מִנְחָה - אִינוּ נִקְרְאוֹת מִנְחָה, וְלִכֵּן אִינוּ נִכְלָלוֹת בְּאִיסוּר
38	מִתְרַצַת הַגִּמְרָא: אֲכַן לְדַעַת רַב יוֹסֵף שׁוֹרְפִים אֶת הַלָּחִם מִיַּד אַחֲרֵי	אֲכִילַת מִנְחַת כְּהֵן, אֲבֵל שְׁתֵּי הַלָּחִם אִיקְרוּ מִנְחָה, שְׁנֶאמַר לְגַבִּיחָן
39	הַקְּרִבַת תְּמִיד שֶׁל בֵּין הָעֲרֵבִים, וְמֵאִי תְּעוּבַר צוּרְתָן נְמִי דְקְתַנִּי -	(בְּמַדְבַּר כח כו) 'בְּהַקְרִיבְכֶם מִנְחָה תְּרֹשָׁה לַח', וְלִכֵּן סִבְרוּ הַכֹּהֲנִים
40	וְמָה לְפִי זֶה בִּיאוֹר 'תְּעוּבַר צוּרְתָן' שְׁשִׁנְיוּ בְּרִיִּיתָא, הַבִּיאוֹר הוּא	שְׁנִכְלָלוֹת בְּאִיסוּר אֲכִילַת מִנְחַת כְּהֵן, וְאִין רֵאִיָּה שְׁתֵּי הַלָּחִם הַבָּאוֹת
41	צוּרַת הַקְּרִבָּתָם, כְּלוּמַר שִׁיעוּבֹר זְמַן הַקְּרִבָּתָם, וְלֹא כְּבִיאוֹר בְּכָל	בְּפִנֵּי עֲצֻמָּן נֶאֱכֹלוֹת.
42	מְקוּם שִׁיפְסָלוּ בְּלִינָה.	חֲזוּרַת הַגִּמְרָא לְקוּשִׁיא עַל דְּבַרֵּי הַבְּרִיִּיתָא בְּעִנֵּין שְׁתֵּי הַלָּחִם הַבָּאוֹת
43	חֲזוּרַת הַגִּמְרָא לְדְבַרֵּי הַבְּרִיִּיתָא בְּעִנֵּין שְׁתֵּי הַלָּחִם הַבָּאוֹת בְּפִנֵּי עֲצֻמָּן	בְּפִנֵּי עֲצֻמָּן, וּמִבִּיאָה תִירוּץ נּוֹסֵף: רַב יוֹסֵף אָמַר, לְעוֹלָם שְׁתֵּי הַלָּחִם
44	וּמִבִּיאָה תִירוּץ נּוֹסֵף: רַבָּא אָמַר, בִּאֲמַת מַעִיקַר הַדִּין שְׁתֵּי הַלָּחִם	הַבָּאוֹת בְּפִנֵּי עֲצֻמָּן לְשִׂרְפָה אֲתִיָּין - לְשִׁרְפָה הֵן בָּאוֹת מַעִיקַר הַדִּין,
45	הַבָּאוֹת בְּפִנֵּי עֲצֻמָּן לְאֲכִילָה אֲתִיָּין, וְהָדִין שִׁישְׁרָפוּ הוּא מִזְחַמַת גְּזִירָה,	וְהֵינִי מַעֲמָא דְלֹא שְׂרַפִּינָן - זֶה הִטְעַם שְׁלָא שׁוֹרְפִים אוֹתוֹן עַד אַחַר
46	מִשּׁוּם דְרַבָּה - כְּדַבְרֵי רַבָּה לְעִיל, וְלֹא מִטְעַמִּיָּה - אֲךָ הָרֵאִיָּה	שְׁתִיפְסָלְנָה בְּלִינָה, לְפִי שְׂאִין שׁוֹרְפִין קְדִישִׁים פְּסוּלִים בְּיוֹם טוֹב,
47	שְׁמַעִיקַר הַדִּין נֶאֱכֹלוֹת אִינוּ כְּרֵאִיִּית רַבָּה, אֶלָּא הָרֵאִיָּה הִיא מְקַרָּא	וְלִכְךָ מִמְתַּנִּינִים לְמַחֲרַת יוֹם טוֹב כְּדִי לְשַׂרְפוֹן.
48	- מִן הַפְּסוּקָה.	אֲבִי מִקְשָׁה עַל דְּבַרֵּי רַב יוֹסֵף: אָמַר לִיה אֲבִי לְרַב יוֹסֵף, מִי דְמִי -
49	וְאָמַר רַבָּא מְנָא אֲמִינָא לָהּ - מִנֵּין אֲנִי לּוֹמֵד שְׁתֵּי הַלָּחִם הַבָּאוֹת	וְכִי דוּמָה שְׁרִיפַת שְׁתֵּי הַלָּחִם הַבָּאוֹת בְּפִנֵּי עֲצֻמָּן לְשִׁרְפַת קְדִישִׁים
50	בְּפִנֵּי עֲצֻמָּן נֶאֱכֹלוֹת לְכַהֲנִים, דְּכְתִיב בְּפִרְשַׁת שְׁתֵּי הַלָּחִם (ויקרא כג יז)	פְּסוּלִים, וְהִרִי הֵתֶם בְּקְדִישִׁים פְּסוּלִים, לֹא מִצְוֹתָן בְּכָךְ - אִין עֵיקַר
51	'מִמּוֹשְׁבַתְיָכֶם תִּבְיָאוּ לְחֶם תְּנוּפָה [וּנְוָ] בְּכּוּרִים לַח', הוּקְשׁוּ שְׁתֵּי	מִצְוֹתֵם בְּשֵׁרִיפָה אֵלָּא בְּאֲכִילָה רַק כִּיּוֹן שְׁנַפְסָלוּ נִשְׂרַפִּים, וְלִכֵּן אִינוּם
52	הַלָּחִם לְכַבּוּרִים, וְלִמְדוּנוּ מִכָּךְ מָה בְּכּוּרִים בָּאִים בְּפִנֵּי עֲצֻמָּן, אַף	נִשְׂרַפִּים בְּיוֹם טוֹב, אֲבֵל הָבָא בְּשְׁתֵּי הַלָּחִם הַבָּאוֹת בְּפִנֵּי עֲצֻמָּן, דְּעֵיקַר
53	שְׁתֵּי הַלָּחִם בָּאוֹת בְּפִנֵּי עֲצֻמָּן, בָּאוּפֵן שְׁלָא הִיוּ לְהֶם כְּבִשִׁים וְאִין	מִצְוֹתָן בְּכָךְ, בְּשֵׁרִיפָה, לְשִׂרְפִינְהוּ בְּיוֹם טוֹב, מִיַּד דְּהָנָה [בְּדוּמָה]
54	הַכְּבִשִׁים מַעֲכָבִים אֶת הַלָּחִם, וּמִיָּנָה - וּמִפְּסוּקָה זֶה אִי שֶׁ לְלַמּוּד, מָה	אֶפְרָ וְשְׁעִיד שְׁלֵי יוֹם הַכִּיפּוּרִים, שְׁכִיּוֹן שְׂמִצּוֹתֵם בְּשֵׁרִיפָה נִשְׂרַפִּים
55	בְּכּוּרִים שְׂבָאִים בְּפִנֵּי עֲצֻמָּן בָּאִים לְאֲכִילָה, אַף שְׁתֵּי הַלָּחִם שְׂבָאוֹת	בְּיוֹם טוֹב.
56	בְּפִנֵּי עֲצֻמָּן נְמִי - גַּם כֵּן בָּאוֹת לְאֲכִילָה.	חֲזוּר בּוּ רַב יוֹסֵף וּמִבְּאֵר טַעַם אַחַר מִדּוּעַ לֹא שׁוֹרְפִים מִיַּד אֶת הַלָּחִם: